

Οι Άγιοι Μάρτυρες Φώτιος και Ανίκητος

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Αυτοί οι Άγιοι ήταν στα χρόνια του Βασιλιά Διοκλητιανού, κατά το έτος 288. Ο Φώτιος ήταν ανεψιός του Αγίου Ανίκητου. Όταν λοιπόν ο Διοκλητιανός στην Νικομήδεια, δηλαδή σ' αυτήν, που τώρα λέγεται Σμίτη, δημηγόρησε εναντίον των Χριστιανών, ενώ ή-ταν εκεί και η της συγκλήτου βουλή και όταν έβαλε στο μέσο ποικιλία βασανιστηρίων οργάνων, απειλώντας ο ασεβέστατος, ότι θα εξαφανίσει με κάθε τρόπο εκείνους, που επικαλούνται το του Χριστού όνομα, από όλα τα μέρη της οικουμένης όταν, λέω, ο αλιτήριο αυτός τύραννος βλασφήμησε κατά της θεότητας και δόξας του Μονογενούς Υιού του Θεού, τότε παρόντας και ο Μάρτυρας του Χριστού Ανίκη-τος δεν φοβήθηκε τις απειλές του τυράννου, αλλά με θάρρος ομολό-γησε τον εαυτό του Χριστιανό.

Έλεγε ακόμη και στηλίτευσε την πλάνη των ειδώλων, προσθέτοντας και αυτό, ότι όσοι σέβονται τα εί-δωλα είναι κουφοί και αναίσθητοι. Γι' αυτά λοιπόν τα λόγια οι

των ειδώλων λατρευτές τόσο πολύ έδειραν τον Άγιο, ώστε από τις ρα-βδώσεις έγιναν πληγές και σχισίματα στο σώμα του μέσα από τα ο-ποία φαίνονταν τα κόκκαλά του. Έπειτα άφησαν ένα λιοντάρι κα-ταπάνω του, το οποίο βλέποντας ο Άγιος φοβήθηκε. Το λιοντάρι λοιπόν, εκτός από το ότι ήταν μεγάλο στο σώμα, και από το ότι όρμησε με θυμό και μανία, επί πλέον βρυχήθηκε με ένα φοβερό και κα-ταπληκτικό βρυχηθμό. Όταν όμως πλησίασε στον Άγιο, έγινε ημερότερο από κάθε πρόβατο και, συμπονώντας τον Μάρτυρα, σπόγγιζε με το δεξί του πόδι τον ιδρωτα που χύθηκε στο πρόσωπό του από τον φόβο. Αφού ευχαρίστησε τον Θεό ο Άγιος, στο τέλος της ευχαρι-στίας έγινε σεισμός και από τον σεισμό έπεσε κάτω το είδωλο του Η-ρακλή και έγινε σαν σκόνη. Αλλά και ένα μέρος της πόλεως Νικομή-δειας γκρεμίσθηκε και πολλούς Έλληνες καταπλάκωσε.

Οπότε πρόσταξε ο βασιλιάς να αποκεφαλίσουν τον Μάρτυρα. Ο στρατιώτης όμως, που επρόκειτο να αποκεφαλίσει τον Άγιο, έμει-νε ανενέργητος, διότι πιάστηκε το χέρι του και δεν μπορούσε να κατεβάσει το σπαθί, γι' αυτό μετέβαλε ο βασιλιάς την απόφαση και, αφού έδεσε τον Άγιο σε έναν τροχό, έστρωσε φωτιά από κάτω του. Οπότε τα μέλη του αθλητή, κοβόμενα από τον τροχό και καιγόμενα από την φωτιά, τον έκαναν να προσευχηθεί στον Θεό. Αφού λοιπόν προσευχήθηκε, ω του θαύματος!, λυθήκαν τα δεσμά και ο τροχός σταμάτησε και η φωτιά έσβησε. Τότε και ο ανεψιός του Φώτιος έτρεξε κοντά στον Άγιο και, αφού τον αγκάλιασε, τον ονόμαζε πατέρα και μητέρα και θείο του. Δέθηκε λοιπόν και αυτός μαζί με τον θείο του με αλυσίδες σιδερένιες και ρίχθηκαν και οι δύο στη φυλακή.

Έπειτα ξεσχίσθηκαν και με φωτιά κάηκαν και από τον δήμο λιθοβολήθηκαν στο θέατρο. Αφού λοιπόν από όλα τα βάσανα διαφυλά-χθηκαν αβλαβείς οι του Χριστού αθλητές, δέθηκαν σε ξύλα από τα πόδια και συρθήκαν από άλογα άγρια. Μετά από αυτά πάλι τους έ-δειραν δυνατά και με αλάτι και ξύδι έτριψαν τα πληγωμένα μέλη τους και έτσι, αφού ρίχθηκαν στη φυλακή, εκεί έμειναν ανεπιμέλητοι τρία ολόκληρα χρόνια. Αφού καταξηράθηκαν από την πολυχρό-νια κακοπάθεια της φυλακής, τότε άναψε ο τύραννος για τρεις ημέρες το λεγόμενο λουτρό του Αντωνίνου και εκεί μέσα έκλεισε τους Αγίους. Όταν όμως οι Μάρτυρες προσευχήθηκαν, σχίσθηκε το έδα-φος του λουτρού και βγήκε από κάτω πλήθος νερό και οι Άγιοι φαί-νονταν ότι είναι, όχι μέσα σε πυρωμένο λουτρό, αλλά μέσα σεδρο-σερό περιβόλι.

Ύστερα συλλογίσθηκε ο ασεβής Διοκλητιανός και κατασκεύασε ένα καμίνο σε είδος χωνιού, στερεωμένο επάνω σε σι-δερένιες κολώνες. Αφού λοιπόν τοποθετήθηκαν οι Άγιοι και προ-σευχήθηκαν, παρέδωσαν τις ψυχές τους στα χέρια του Θεού και έτσι έλαβαν από αυτόν τους στεφάνους της αθλήσεως. Λένε ακόμη, ότι, αφού τοποθετήθηκαν οι Άγιοι στην κάμινο, παρέμειναν ζωντανοί τρεις ημέρες. Τα σώματά τους, αφού τα έσυραν από την κάμινο με σιδερένια όργανα ήταν σώα και

ολόκληρα, χωρίς να βλάψει η φωτιά ούτε μία τρίχα της κεφαλής τους. Τελείται δε η Σύναξη τους στον αγιώτατο Ναό τους που βρίσκεται στην τοποθεσία την λεγομένη Στρατήγιο.

(Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου, Συναξαριστής - Αύγουστος, εκδ. Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου, Νέα Σκήτη-Άγιον Όρος, σ. 279-281)